

บทอ่านทำนองเสนาะระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

พหุบาทสดวาภิธาน	ย	ย	ย	
โคลงกระทู้	ย	ย	ย	
ย	สัตว์ พวกหนึ่งนี้เชื้อ	ย	พหุบาท ทาเฮย	
มี อเนกสมญา	ย	ย	ยอกย่อน	
เท่า เกินยิ่งจัดวา	ย	ย	ควรรับ เชนาอ	
มาก จวบหมื่นแสนช่อน	ย	สุดพันประมาณ		
ย	ย	ย	ย	ย
กาพย์ฉบับ ๑๖	ย	ย	ย	
ย	สัตว์จำพวกหนึ่งสมญา	พหุบาทา		
มีเท่าอเนกนับหลาย	ย	ย	ย	
ย	เท่าเกินกว่าสี่โดยหมาย	สองพวกภิปราย		
สัตว์น้ำสัตว์บกบอกตรง	ย	ย		
ย	ตะบองพลำใหญ่ยง	ย	อยู่ในป่าดง	
ตัวดุจตะขาบไฟแดง	ย	ย	ย	
ย	มีพิษมีฤทธิ์เรียวแรง	ย	พบข้างกลางแปลง	
เข้าปล้ำเข้ารัดกัดกิน	ย	ย	ย	
ย	ตะขาบพรรณหนึ่งอยู่ดิน	พรรณหนึ่งอยู่ดิน		
สถานแลบ้านเรือนคน	ย	ย		
ย	ตะขาบได้ซ่อนซ่อนชน	กึ่งก็อคลानวน		
แมงมุมขยุ้มหลังคา	ย	ย	ย	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
พระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร)				
บทละครว่า เรื่องพระร่วง	ย	ย		
สี่บท	ย	ย	ย	ย
ย	เมื่อนั้น	ย	ย	พระร่วงตรัสตรองมองถ้วนถี่
อันพวกขอมยกมาครานี้	ย	มุ่งเอาชีวิตแต่ตัวกู		
แม้วจะอยู่ต่อต้าน	ย	ย	พวกไทยใจหาญคงต่อสู้	
ไหนจะยอมพ่ายแพ้กัศัตู	ย	กูยังอยู่คงประยุทธ์สุดกำลัง		
แต่ชาวไทยไม่ขาดการณรงค์	ย	เหลือทหารนงสู้ขอมกำลังขลัง		
เหมือนแสงให้ไปตายวายชีวัง	ย	กูจะยังอยู่ไซ้ไรไม่เข้าที่		
จำกูจะหลีกเลียงไป	ย	ย	สู่แดนสุโขทัยกรุงศรี	
ขอมรู้ว่ากูไกลบุรี	ย	ย	คงจะไม่โจมตีต่อไป	
ร้าย	ย	ย	ย	ย
ย	คิดพลางทางมีบัญชา	ย	แก่นายพรานป่าหาข้าไม้	
แม้วคงอยู่ละโว้ไซ้	ย	ย	เหมือนแสงพาคคนไทยให้ย่อยยับ	
มึงจงแสวงทำเดินหลง	ย	เดินตรงเข้าไปให้ขอมจับ		
แล้วจงเล่าความไปให้แม่ทัพ	ย	ประหนึ่งรับสารภาพจริงใจ		

ว่ากูได้รู้ข่าวคราว	ย	ย	สะทกหนาวเกรงกลัวหน้อยไม่	
จึงรีบหลีกหนีไป	ย	ย	สู่แดนสุโขทัยธานี	
ขุนขอมรู้ความฉะนี้ไซ้	ย	คงจะไม่ช่วงชิงบุรีศรี		
ชาวละโว้จะได้ยุติ	ย	ย	ไม่ต้องบ่นปีพลอยตาย	
ย	ย	ย	พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
นิราศเมืองแกลง	ย	ย	ย	
ย	ย	ย	ย	ไอ้สังเวทวาสนานิจจาเอ๋ย
จะมีคูมิได้อยู่ประคองเซย	ย	ต้องละเลยดวงใจไว้ไกลตา		
ถึงทุกข์ใครในโลกที่โคกเศร้า	ย	ไม่เหมือนเราภูมรินถวิลหา		
จะพลัดพรากจากกันไม่ทันลา	ย	ใช้แต่ตาต่างถอยสุนทรวอน		
โอ้จำใจไกลนุชสุดสวาท	ย	จึงนิราศเรื่องรักเป็นอักษร		
ให้เห็นอกตกยากเมื่อจากจร	ย	ไปดงดอนแดนป่าพนาวัน		
กับศิษย์น้องสองนายล้นชายหนุ่ม	น้อยกับพุ่มเพื่อนไว้ในไพรสณฑ์			
กับนายแสงแจ้งทางกลางอารัญ	ย	จะพากันแรมทางไปต่างเมือง		
ถึงยามส่องล่องลำนาวาเลื่อน	ย	พอดวงเดือนขึ้นเมฆขึ้นเหลืองเหลือง		
ถึงวัดแจ้งแสงจันทร์จรัสเรือง	ย	แลข้าเลื่องเลียวหลังหลังน้ำตา		
เป็นห่วงหนึ่งถึงชนกที่ปึกเกล้า	ย	จะแสนเศร้าครวญคอยละห้อยหา		
ทั้งจากแดนแสนห่วงดวงกานดา	ย	โอ้ครุารุ่รอนอ่อนกำลัง		
ถึงสามปลื้มพินิจรำลึกแต่ทุกข์	ย	สุดจะปลุกใจปลื้มให้ลืมหลัง		
ขออารักข์หลักประเทศนิเวศน์วัง	เทพทั้งเมืองฟ้าสุราลัย			
ขอฝากน้องสองรามาจดด้วย	ย	เอ็นดูช่วยปกครองให้ผ่องใส		
ตัวข้าบาทจะนิราศออกแรมไพร	ย	ให้พนักยคลาดแคล้วอย่าแผ้วพาน		
ย	ย	ย	ย	สุนทรว
ย	ย	ย	ย	ย
ไผภาษา	ย	ย	ย	ย
ย	อย่า นิยมสิ่งร้ายชอบ	ย	ชมชั้ว	
เห็น สุนัขทุกขถึงตัว	ย	ย	จึงรู้	
กง จักรว่าดอกบัว	ย	ย	บอกรับ เร็วแฮ	
ย	อย่า นิยมสิ่งทุกข์	ย	เห็น สุนัขกลับทุกข์ทน	
กง จักรว่าบัวบน	ย	ย	จักร พัดตนจึงรู้ตัว	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ว่า โอ้เรานั้ชั้ว	ย	ขอกรรม ชั้วนา	
เป็น ออกตัญญูท่า	ย	ย	โทษไว้	
ดอก บัวยั่วเนตรนำ	ย	ย	นึกชอบ	
บัว กลับเป็นจักรได้	ย	ย	ดั่งนี้กรรมสนอง	
ย	ว่า โอ้ตัวเรานั้น	ย	เป็น ออกตัญญูมัวหมอง	
ดอก บัวยั่วจิตจง	ย	ย	บัว ผิดปองเป็นจักรไป	
ย	ย	ย	ย	พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาณ
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย

รามเกียรติ์ ตอนศึกโมรายาพ	ย	ย		
ย	พิศเพ่งเล็งดูพระลักษณะ	ดวงพระพักตร์เพียงเทพเลขา		
ผิวเหลืองเรืองรองดังทองทา	ย	โสภภาพร้อมพร้อมทั้งกาย		
แล้วเหลือบแลดูพระราม	ย	สง่างามพริ้มเพริศเจิดฉาย		
สีเขียวนวลนิลพรรณราย	ย	สองขาน้อยน้อยแต่เท่านี้		
ไฉนจึงองค์พระมารดร	ย	ว่ามีฤทธิ์รอนกว่ายักษ์		
ฆ่าเสียก็ม้วยชีวี	ย	ย	แต่ในนาที่ไม่พริบตา	
คิดแล้วผาดแผลงลำแดงเดช	ย	ซันพระราเมศผู้เชษฐา		
ขึ้นไล่เหนือบ่าอสุรา	ย	ย	ก็ออกมาจากปากวานร	
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ซ้ำแรกแทรกพันสุธาธาร	ด้วยกำลังขุนมารชาญสมร		
ข้ามด่านผ่านทางพนาดร	ย	พาดรเร่งรีบไปธานี		
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ครั้นถึงจึงมีพจนารถ	ย	สั่งมหาอำมาตย์ยักษ์	
จงเอามนุษย์น้อยนี้	ย	ย	ใส่กรงเหล็กไว้ที่ดงตาล	
แล้วให้เกณฑ์หมู่สุรา	ย	โกฏิหนึ่งฤทธากล้าหาญ		
รักษาในราตรีกาล	ย	ย	ระวังเหตุเภทพาลอย่าไว้ใจ	
อันอิพิรากวอนอสุรี	ย	ย	ให้ตักน้ำใส่ที่กระทะใหญ่	
ตั้งไฉนยังหน้าพระลานชัย	ย	ต่อปัจจุสมัยเวลา		
ภูจะตมมนุษย์กับลูกมัน	ย	ให้ม้วยชีวันสังขาร		
สั่งเสร็จเสด็จยาดรา	ย	ย	เข้าที่ไสยาสำราญ	
ย	ย	พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช		
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
ย	ย	ย	ย	ย
วอนขอ	ย	ย	ย	ย
กลอนสุภาพ	ย	ย	ย	
ย	แม้เมื่อเรายังเล็กเป็นเด็กน้อย	ย		
เคยกล่าวถ้อยวอนจันทราว่าให้สม	ย			
ขอข่าวแก...แหวน...ให้น้องปองนิย	ย			
ขอเตี้ยตั่งนั่งชมดาวและเดือน	ย	ย		
ย	เมื่อเห็นดาวล้อมเดือนกลาดเกลื่อนฟ้า			
ชวนน้องนับดาวที่เป็นเพื่อน	ย	ย		
ระยิบระยับพริบตาดาวพร้าเลื่อน	ย	ย		
แต่ดวงเดือนเด่นสว่างกลางโคม	ย			
ย	อยากตะกายว่ายฟ้าไปหาจันทร์	ย		
และไผ่ฝันอยากเอื้อมให้ถึงโสม	ย	ย		
เคยนึกตามใจชอบปลอบประโลม	ย			
ว่าเติบโตจะได้น้อมรำลึกกาล	ย	ย		
ย	ฝันไปตามอารมณ์ผสมใจ	ย		
ว่าเติบโตจะบินไปด้วยใจหาญ	ย	ย		
สอยดวงดาวพร้ามาเป็นยาน	ย	ย		
พาเราผ่านเมฆต้นจนถึงจันทร์	ย	ย		
กุลทรัพย์ รุ่งฤดี	ย	ย	ย	

รุ่งอรุณแห่งหัวใจ	ย	ย	ย
ย	พอแดดพริ้มยิ้มพรายกับชายฟ้า	โลกก็จำแถมหวังด้วยรังสี	
หยาดอรุณอุ่นล้ำเหมือนอาวี	ย	แพร่พิ่มภพอบหนาวคลาย	
เพียงจะพลิกแผ่นฟ้าลงมาผืน	ย	กับแสงอันอ่อนอุ่นอรุณฉาย	
เราคนทอดรอหวังซึ่งกะต่าย	ย	หวังซึ่งพรายอุ่นบ้างอย่างอรุณ	
ทุกวันนี้แรงหนาวปวดร้าวนัก	ย	หนาวทุกซั่หนักเน้นใช้โรคภัยหนุน	
หนาวความชั่วตัวบาปคราบเนรคุณ	ความอบอุ่นแห่งใจนั้นไม่มี		
ถ้าความรักความหวังดังแสงฉาน	ย	นานเท่านั้นแสงจะฝ่าลงมานี้	
หวังล้ำแสงแห่งเมตตาและอาวี	ย	พลิกราตรีมืดหมองให้ผ่องพรรณ	
และเหนือสิ่งอื่นใดใจมนุษย์	ย	ขอจงจุดแสงอุ่นละมุนผืน	
แสงแห่งรักและอภัยเห็นใจกัน	ย	แสงคุณธรรมขจัดชั่วจากหัวใจ	
ออรุณอุ่นล้ำทิวาจรัส	ย	สารพัดภพผองครครลงไสว	
เรารอคอยอรุณแจ้งแหล่งฤทัย	ย	ซึ่งเกิดได้เมื่อมนุษย์หยุดกรรมแล้ว	
ย	ย	ย	
			จินตนา ปิ่นเจลิยว

ย [บทอ่านทำนองเสนาะ](#) ย อึกซุด

ย

ย

วัฒนธรรม2วัฒนธรรม ย [วรรณกรรม](#)

การอ่านทำนองเสนาะ ย ย